



Поносан сам на то што се не сећам да сам се икада сложио са нечим што сам прочитао на "Пешчанику". Још сам поноснији на то што ми се ставови дијаметрално разликују од ставова Либерално-демократске партије. Могу ли онда да се радујем крају противприродног брака "Пешчаника" и ЛДП? Смем ли да славим то што су "Пешчаник", својеврсни спин-оф Б92, и ЛДП, својеврсни спин-оф ДС, повадили ратне секире и почели један другоме да доле памет како се бори за заједнички циљ?

Одговор је, што би рекли у једном квизу од пре четврт века – да, али није битно. Могу да се радујем, ово је слободна земља (барем на 85 одсто територије) па могу да се веселим чему хоћу, али, реално гледано, немам разлога за срећу. Није ме растуживало, још мање плашило, савезништво "Пешчаника" и ЛДП. Што бих онда сада уживао у њиховом сукобу?! Међусобни окршај који су повели, иако је далеко жешћи него што делује на први поглед, ни мени ни Србији не доноси никакву корист.

Ипак, мада немам разлога да се радујем, могу да навијам. Таква ми природа, у сваком дуелу навијам за некога. Чак и кад тенисер из Мозамбика игра против некога из Доминиканске Републике, изаберам међу њима двојцом свог миљеника. А у двобоју Ненада Прокића (црвени угао, тим – ЛДП) и Теофила Панчића (плави угао, тим – "Пешчаник"), навијам за првог "боксера". Из јаких разлога...

Како је све почело? Укратко, тако што је Прокић оптужио "круг интелектуалаца око Пешчаника" да, нереално очекујући да ЛДП буде безгрешни анђеоловдашње политике, превише критикују ту странку (чији је он функционер). Додао је и да су се тако – критички – односили и према Зорану Ђинђићу, у којег се сада куну. Одговорио му је Теофил Панчић, текстом ["Пешчаник и тачка гледишта"](#), у којем је подсетио Прокића да су он (Теофил) и "Пешчаник", управо супротно, превише штедели ЛДП. На то се још једном јавио Прокић, текстом ["С артр и Ками"](#)

. У том тексту малтене је немогуће препознати смисао, али је врло лако уочити две ствари: 1) Прокић је сада много љут на "Пешчаник" иако се труди да то не покаже; 2) Прокић је неизмерно захвалан "Пешчанику" на свеукупној подршци у корист ЛДП и криво му је што то мора да призна.

Елем, Панчић каже: "Вајкање на ригидну, моралистичку строгост Пешчаника (или бола кога из круга, хајде да кажемо, српске антинационалистичке интелигенције) према ЛДП-у било би разумљиво – када би те критичности било. Напротив, проблем је обрнуте

нарави: и у Пешчанику и другде тога је било тек у траговима, штавише, многи аутори и саговорници Пешчаника који би најрадије `проговорили на лакат` суздржавали су се да лану о овоме или ономе што им не иде у главу, управо зато што нису хтели да поткопавају шансе за јавно, политичко и парламентарно етаблирање једне странке која је, таква каква је, веома потребна овом друштву, ту је Прокић сасвим у праву. Тако је то било, и свако ко би критиковао емисију и сајт Пешчаник због тога, не би много погрешно (аутор овог текста не изузима се из друштва критикованих)"...

А Прокић каже: "Већ одређено време тиња тихи сукоб између Пешчаника и ЛДП, али сви о томе ћуте"... "ЛДП не би успео да постане парламентарна странка без људи који праве, говоре или слушају Пешчаник"... "А шта је у заједничким напорима Пешчаника и ЛДП суштина? Има ли је? Ја мислим да је има"... "Ми смо потребни једни другима. ЛДП нема на претек интелектуалних кругова и много независних интелектуалаца у Србији који би га подржавали и сваки губитак може довести ту партију у тежак положај. Без ЛДП, међутим, Пешчаник остаје без политичке партије којој може пружити неки облик подршке и која може заступати гледишта и идеје које се тамо рађају"...

Кад се све речено сабере и одузме, логично је што навијам за Прокића. Јер је, колико год јадно деловала она поређења судбине ЛДП са Ћинђићевом судбином, ипак искренији. Од оних који су ЛДП до сада помагали, он очекује да убудуће помажу још више. Ако вам је "цензус и шумска јагода" већ годинама једина изборна мера, то је сасвим легитиман захтев. Ко ме ћете се па обратити за помоћ ако не онима који су вам већ помагали?! Од кога да очекујете да додатно жмури на ваше марифетлуке, ако не од оних који су и до сада затварали очи?!

За разлику од Прокића, Панчић је потпуно нејасан. Због чега је сада одлучио да обнародује своју попустљивост и болећивост према ЛДП? Само због тога што је Прокић затражио више подршке?! Али, зар није читав пројект ЛДП нешто што од самог почетка захтева да се о његовим манама ћути? Постоји ли критика коју је ЛДП прихватила добронамерно?

Да ли је, у крајњем случају, данашња ЛДП ишта другачија од прошлгодишње?

Није, нормално. ЛДП коју је годинама фаворизовао "Пешчаник" иста је као ова ЛДП која од "Пешчаника" захтева још. И зато је отужно кад Панчић, "Пешчаник" и остали службеници ЛДП који су с овом странком били у љубавном случају, почну да кукају на

њу.

Знали су кога је Чеда посећивао у затвору. Знали су у коју је земунску улицу ишао на журке. Знали су да му је савест чиста, а руке прљаве. Знали су да ЛДП не прашта истину. Знали су да сваки медиј који се усуди да објави икакав критички осврт на Чеду Јовановића ЛДП одмах проглашава мафијашким. Знали су да је Зоран Остојић новинар који може да усред Скупштине прича како је ЛДП у страначким преговорима своју подршку влади условљавао одласком Александра Тијанића. Знали су за Дедиње. Знали су за џип. Знали су за демагошко испирање мозга "пропалим" Коштуницом, "кохабитациним" Тадићем и "фашистичким" Николићем.

Све су знали. Али ћутали су. И лактови су им остали неми.

То вам је слично као и са трудноћом. Не можете бити само мало неодговорни, или мало непрофесионални. Ако се новинар суздржава како не би "поткопао шансе" неке странке, онда он више није новинар већ транзициона, да цитирам Панчића. нуспојава. И после не може да се позива на "посао". Касно се сетио, јер његов посао више није извештавање, него пропаганда. Оног момента кад су пристали да ћуте зарад добра Либерално-демократске партије, изгубили су сваки професионални кредибилитет.

Више ниједан читалац/слушалац/гледалац нема разлога да им верује. Нити новинар да их сажалева из колегијалних разлога – они су сада колеге неким другима људима.

Уосталом, Прокић и ЛДП изаћи ће из овог дуела као победници, пошто је она његова тврдња да ЛДП нема много интелектуалаца који је подржавају, а "Пешчаник" другу партију коју би подржао, делимично тачна. Први део је потпуна лаж, "интелектуалаца" (и "медија") који жмуре на Чедине "несташлуке" овде има у неограниченим количинама. Али, други је апсолутна истина: ЛДП је заиста једина странка којој "Пешчаник" може да држи страну. Зато ће "оштра пера" из "Пешчаника" морати да се смире и врате својој правој делатности. Мало пре поменутој пропаганди.

Ја не морам. Никад се нисам суздржавао како не бих поткопавао шансе ЛДП. Зато сада могу до миле воље да навијам за Прокића док учи дисциплини партијске службенике.